

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9954 af 26/09/2003 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse D-20-03 om tilladelse til sygebehandling i udlandet - dagpenge

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 7000119-03

Ankestyrelsens principafgørelse D-20-03 om tilladelse til sygebehandling i udlandet - dagpenge

Resume:

En arbejdsgiver fik afslag på dagpengerefusion til en ansat, der var under sygebehandling i Brasilien. Ankestyrelsen lagde vægt på, at hverken Sundhedsstyrelsen eller Rigshospitalet havde givet de nødvendige tilladelser til sygebehandlingen i udlandet.

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 761 af 11. september 2002 - § 26 og § 40, stk. 2

Lov om sygedagpenge - lov nr. 563 af 9. juni 2006 - § 54 og § 3, stk. 2, nr. 2

Sagsfremstilling:

Der var tale om en kvinde, som var sygemeldt på grund af brystkræft. Hendes arbejdsgiver anmeldte sygefraværet til kommunen og søgte herefter om dagpengerefusion.

Af kommunens journalark fremgik det, at kvinden var rejst til Brasilien, da hun ville behandles for brystkræft i Brasilien. Det fremgik videre, at hun var i behandling men havde fået tilladelse af Rigshospitalet til at rejse til Brasilien.

Rigshospitalet havde ved en læge i et brev til rette vedkommende attesteret, at kvinden var under behandling på Rigshospitalet og på en afdeling i udlandet for brystkræft, og at hun måtte forventes sygemeldt indtil videre i 2 måneder.

Kommunen traf den afgørelse, at arbejdsgiveren ikke havde ret til dagpengerefusion for kvindens sygefravær i den periode, hvor hun var under sygebehandling i Brasilien.

I klagen over kommunens afgørelse var det bl.a. anført, at Rigshospitalet i det omtalte brev havde givet tilladelse til, at behandlingen kunne finde sted ved det hospital i Brasilien, hvor kvindens far var ansat som læge. Det var videre anført, at hensynet bag tilladelsen var, at hun ved ophold i Brasilien modtog behandling af personale, som talte hendes modersmål, og at hun kunne være omgivet af sin nære familie under den svære sygdom og operation.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse med den begrundelse, at kvinden ikke havde fået tilladelse til sygebehandlingen i Brasilien hverken fra Rigshospitalet eller Sundhedsstyrelsen.

I klagen over nævnets afgørelse var det bl.a. anført, at det ikke burde komme kvinden til skade, hvis Rigshospitalet ikke havde handlet forskriftsmæssigt korrekt.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvad der nærmere ligger i begrebet tilladelse til sygebehandling i udlandet, jf. § 44, stk. 2 i dagpengebekendtgørelsen.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at arbejdsgiveren ikke havde ret til dagpengerefusion for kvindens sygefravær i den periode, hvor hun var under sygebehandling i Brasilien.

Begrundelsen for afgørelsen var, at hverken Sundhedsstyrelsen eller Rigshospitalet havde givet tilladelse til sygebehandlingen i Brasilien.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en arbejdsgiver, der yder løn under fravær fra arbejdet, efter dagpengeloven er berettiget til at få udbetalt de dagpenge, som den sikrede ellers ville have ret til fra kommunen vedrørende samme arbejdsforhold.

I dagpengebekendtgørelsens kapitel 11 er der fastsat nærmere regler om, i hvilket omfang der kan ydes dagpenge under ophold i udlandet.

Det fremgår således af bekendtgørelsens § 44, stk. 2, at der kan udbetales dagpenge i forbindelse med sygebehandling i udlandet, når Sundhedsstyrelsen eller vedkommende sygehusmyndighed har givet tilladelse til behandlingen.

I Indenrigs- og Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 564 af 20. juni 2003 om ret til sygehusbehandling og fødselshjælp m.v. er retten til behandling i udlandet nærmere reguleret i kapitel 4.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at der var tale om brystkræft, som er en sygdom, der kan behandles i Danmark.

Endvidere havde kvinden været under behandling for sygdommen på Rigshospitalet. Der var således ikke tale om manglende overholdelse af behandlingsgarantien. Amtsrådet eller det sygehus, som har fået overdraget kompetencen, kunne efter den nævnte bekendtgørelse give tilladelse til behandling i udlandet, når der var tale om livstruende sygdomme, og når en behandlingsgaranti ikke kunne overholdes. Der var også mulighed for at give tilladelse til forskningsmæssig behandling i udlandet, forudsat at relevant behandling ikke kunne gives på et dansk sygehus.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at kvinden selv havde ønsket at fortsætte behandlingen for brystkræft på et hospital i Brasilien, hvor hendes far var læge, hvor personalet talte hendes modersmål, og hvor hun kunne være omgivet af sin nære familie. Det frie sygehusvalg gjaldt imidlertid ikke ud over Danmarks grænser, og der var efter det oplyste ikke tale om en højt specialiseret behandling eller eksperimentel behandling, som ikke kunne gives her i landet, og som Sundhedsstyrelsen kunne give tilladelse til, jf. ovennævnte bekendtgørelse.

Endelig lagde Ankestyrelsen vægt på, at brevet fra Rigshospitalet ikke havde karakter af en betalingsgaranti udstedt til det behandlende hospital i Brasilien. En tilladelse til sygebehandling i udlandet udstedes typisk på EF-blanket E-112, eller et andet kautionsbevis stilet til det sygehus i udlandet, som efter nærmere aftale med det henvisende sygehus skal behandle den syge. Ved en tilladelse forstås dermed en konkret betalingsgaranti.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.